

LBRIS

We know
books

MARIA PHILIP

Doamna Palatului

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2023

– Wilton Woodrow. Fără titluri, deocamdată, dar cu o avere mai mare decât a regelui Angliei.

– Cred că sunteți un impostor!

Tânăra se ridică brusc și se îndreaptă spre ușă, uitând să se mai încălze. În ultima clipă, pe când se credea scăpată, un braț puternic îi cuprinde talia și o ridică pe sus. Când dă să țipe, simte cum fața îi este acoperită de un material gros... Un miros intens îi lovește simțurile, apoi totul se scufundă în întuneric...

Zdruncinăturile puternice ale trăsurii care gonește în întuneric o fac să deschidă ochii. Însă, imediat, o cuprinde teama. Nu știe unde e. Își ridică privirea. Dar când îi întâlnește ochii întunecați, care o urmăresc, își amintește...

Însă frica și, cel mai probabil, substanța cu care a adormit-o o fac să alunece încă o dată în lumea viselor.

Se trezește din nou de la durerea ascuțită din șoldul suferind. Se uită în jur cu respirația tăiată. E călare. Cineva o susține, iar în jur e întuneric. Își ridică privirea și îl vede. Se încruntă pentru că nu îl recunoaște din prima clipă, dar apoi își aduce aminte... Vrea să țipe, dar la ce bun? Nimeni n-ar auzi-o! În jur e o liniște ca de mormânt... doar tropotul calului și vâjâitul aerului pe care îl despică în goana lor...

Vrea să vorbească, dar singurul zgomot ce îi scapă din piept e un țipăt scurt. În clipa următoare peisajul se schimbă brusc, iar frigul cumplit care o cuprinde dintr-odată, o face să-și piardă cunoștința din nou.

Capitolul 1

Deschide ochii. E întinsă pe un pat imens, într-un dormitor îmbrăcat cu cele mai scumpe materiale, pe care le-a văzut doar în palatele marilor nobili. Privește tavanul slab luminat. Baldachinul are mătasea fină trasă la o parte.

Sare speriată și își dă seama că șoldul bolnav o doare foarte puțin față de cum o durea de obicei. Doar că nu îl poate folosi ca pe celălalt.

Se uită în jur. Patul e acoperit cu așternuturi de bumbac fin. E surprinsă să observe că în încăperea nu există șemineu sau altă sursă de încălzire cunoscută de ea. O parte din peretele comun cu camera alăturată e zidită diferit. Se apropie și îl atinge, dar își retrage mâna imediat. Frige.

Ce-o fi asta? Și de ce dogorește în plină vară? se întreabă ea.

Ferestrele sunt acoperite cu draperii grele, din catifele albastru-regal. Se apropie și le dă la o parte. Afară apar zorile, dar tot ce se vede e îmbrăcat în alb: zăpadă! Se îngrozește. Își aduce aminte apoi de acea schimbare bruscă de temperatură de pe drum. Analizează din nou încăperea: un șifonier din lemn masiv, o masă cu două scaune cu spătar înalt, o măsuță de toaletă și o ușă deschisă spre încăperea de îmbăiat.

Se îndreaptă șchiopătând spre intrarea în dormitor și trage de clanță. Ușa nu se clintește. E încuiată. Își privește picioarele acoperite doar de ciorapii albi. Își amintește că s-a

descălțat în bibliotecă și probabil pantofii i-au rămas acolo. Iar piciorul... nu o mai doare, doar mișcarea lui îi e limitată. Suspînă ușurată; de mai bine de zece ani se chinuie cu acea durere. Probabil șocul i-a amortit șoldul... Își dă seama că rochia i-a fost desfăcută la umăr. Își descoperă brațul drept și observă o compresă. O trage de pe piele, e un pachetel cu o gelatină verde, urât mirositoare, care acum se scurge din învelișul spart. O aruncă pe masă, dar nu după multă vreme durerea re apare. Acel pachetel pare că ar fi luat-o. Parcă regretă gestul său. Merge din nou la ușă și începe să bată cu putere.

Aceasta se deschide, iar individul înalt, blond, cu cei mai negri ochi pe care i-a văzut vreodată, intră. Tânăra se îndepărtează câțiva pași, speriată, apoi se oprește, sprijinindu-se de mobilier, cu pumnii strânși. Acum i se pare mult mai fioros decât în bibliotecă: e încruntat, cu maxilarul încordat, strângându-și buzele într-o linie dreaptă.

– Ți-ai rupt analgezicul! spune aruncând o privire înspre pachetelul de pe masă. Mare greșeală!

– Unde sunt? întreabă ea.

– În palatul familiei mele, îi răspunde ridicându-și bărbia, îndreptându-și spatele și privind-o cu superioritate.

Fata scâncește.

– Așază-te! îi poruncește apăsător.

Ascultă, fără să vrea. Durerea e tot mai mare.

Bărbatul merge la măsuta de toaletă și trage un sertar, apoi scoate din el ceva. În clipa următoare recunoaște pachetelul. Umezește o bucată de bumbac în alcool și se apropie de ea. Trage rochia, descoperindu-i umărul unde fusese compresa anterioară. Șterge pielea cu alcool, apoi lipește pansamentul.

– E pentru durere, cu efect de o zi. Se absoarbe destul de repede. Mâine va trebui să-l schimbi cu un altul.

Tănăra aproape că îi mulțumește, dar își amintește că a fost răpită.

– Vreau acasă! Încearcă ea să-l înfrunte.

– Deocamdată nu se poate. Ești foarte departe de casa părinților tăi. Cam la zece mii de kilometri...

– Poftim?!

Simte o amețelă puternică, iar podeaua îi fuge de sub picioare.

– Am trecut printr-o falie spațială, care ne poartă pe o distanță uriașă.

Fata rămâne cu gura căscată. Nu a auzit niciodată de o asemenea grozăvie.

– Pe scurt, nu ai cum să te întorci acasă. Dacă ieși din palat și din cetate, mori înghețată. Mai avem două luni din iarna polară...

– Polară?!

– Ne aflăm destul de aproape de Polul Nord.

A studiat geografia și înțelege despre ce vorbește străinul. Amețelă se accentuează și simte o cumplită stare de greață.

– De ce m-ai adus aici? întreabă ea.

– Pentru că am nevoie să fii aici.

– De ce? insistă.

El inspiră adânc, vizibil iritat de întrebarea ei repetitivă.

– Vreau acasă..., scâncește, simțind că se sufocă.

– Va veni o servitoare să te ajute să te schimbi, spune individul îndreptându-se spre ieșire.

După ce el pleacă privește lung înspre ușă. Nu e încuiată cu cheie, dar ce rost are să fugă? Unde să fugă?

După câteva clipe, o tinerică într-o rochie gri, modestă, intră în încăpere. Poartă bonetă albă care-i acoperă părul negru și un șorț, tot alb, peste rochie.

– Stăpânul a cerut să vă pregătesc pentru cină.

Se încruntă când îi aude accentul atât de străin auzului ei.

– Cină? întrebă ea surprinsă.

– Ați dormit aproape o zi. Probabil a fost greu drumul... dar sigur vă e foame.

Își deschide gura să o contrazică, însă renunță. Continuă să îi acorde toată atenția.

– Doriți să faceți o baie înainte de a lua masa?

– Afară e zăpadă? vrea să se convingă tânăra, încă nevenindu-i să creadă ce a văzut cu ochii ei pe fereastră.

Fata o privește uimită.

– E înghețat..., răspunde servitoarea.

– Și cum încălziți?

– Prin sobă! răspunde mirată individa.

– Care sobă?

– Cea din camera alăturată.

Nu îi vine să creadă că au o cameră alăturată pe care să o folosească doar pentru încălzit.

– Este apă caldă?

– Da! răspunde din nou, la fel de surprinsă, slujnica.

Stomacul îi scoate un zgomot nepotrivit pentru o lady.

– Cred că voi lua cina prima dată...

– Vă pregătesc ținuta..., spune fata și se apropie de șifonier.

În curând, o rochie albă de lână ia locul celei bej de mătase, împrumutată de la tânăra Rose pentru bal.

Servitoarea o conduce de-a lungul coridorului imens până la încăperea unde se servește mâncarea. Pe masa lungă, acoperită cu fețe albe de damasc, tronează, din loc în loc, sfeșnice cu lumânări subțiri, din ceară albă, care pâlpâie liniștit. Focul arde într-un șemineu imens. După ce o conduce la unul

dintre cele două tacâmuri așezate la distanță de capul mesei, unde stau alte tacâmuri, slujnica pleacă.

Se așază și privește argintăria, apoi vesela din porțelan fin. E surprinsă de luxul care o întâmpină la tot pasul. Analizează tablourile agățate de pereți, impersonale, dar dintre cele mai apreciate de criticii regatului. Oare mai sunt în același regat? Camera e lipsită aproape total de mobilier, în afara mesei.

Privirea îi cade pe tacâmurile de alături. Oare cui îi sunt rezervate? Inspiră adânc, strângându-și pumnii în poală. Îi vine să plângă. Vrea să se întoarcă la ai săi. Cu siguranță părinții au început să o caute, îngrijorați de dispariția ei. Dar unde și cu ce să fugă? Trebuie să se gândească la un plan...

Bărbatul care a răpit-o își face apariția în curând. Se apropie încet.

Ea nu se ridică. Handicapul o provoacă de multe ori să încalce etichetele impuse de societate. Dar de data aceasta nici nu are de gând să le respecte.

Se privesc pentru câteva clipe, apoi individul rămâne nemișcat lângă spătarul alăturat.

Stomacul ei se revoltă din nou.

– Îmi cer iertare..., șoptește ea, apăsându-și abdomenul cu pumnul.

– Poate ar trebui să mâncăm doar noi, comentează el.

Scutură clopoțelul de argint.

O servitoare de vârstă mijlocie intră cu un vas de porțelan fin, urmată de o alta mai tânără, cu un vas mai mic. Femeia matură pune în farfurii garnitura cu legume coapte și friptura de pui.

Mâncarea miroase demențial! se gândește ea, iar stomacul îi scoate noi zgomote care o fac să se rușineze.

El se așază pe scaunul alăturat, la o distanță de un braț, și încep să mănânce.

La un moment dat, un sentiment ciudat o pune pe față în alertă. Privește în jur, speriată.

El o observă pentru o clipă, apoi își îndreaptă atenția spre intrarea în sală.

Un tânăr înalt, brunet, cu părul dezordonat și cu un zâmbet tâmp, intră în încăpere. Se oprește la distanță când o vede.

– Wil... ce avem aici? rânjește nou-venitul.

Bărbatul de lângă ea își continuă cina, părând nederanjat de apariția tânărului care se apropie cu pași legănați.

Fata nu mai poate înghiți. Greutatea care i s-a pus pe piept o lasă fără puteri.

Individul de alături inspiră adânc.

– Ralth! Ea este lady Lisa Harrison...

Vrea să-l corecteze, auzindu-l că pomenește numele tatălui ei, chiar dacă știe cum o cheamă... În bibliotecă i-a pronunțat numele corect. Dar starea de panică pe care i-o induce noul sosit nu o lasă să vorbească.

– Mă va însoți de acum înainte.

Nu înțelege ce pot însemna cuvintele lui. Să-l însoțească... Unde? Ochii tânărului au o strălucire ciudată. Se sprijină de masă pe brațe și se apleacă asupra ei, umflându-și nările.

– Ralth este fratele meu, spune cel așezat lângă ea, la masă.

Fata îl analizează pe bărbatul din fața ei. Cei doi nu seamănă defel. Ralth e brunet, cu ochi castanii și are un rânjet care îi provoacă fiori reci pe șira spinării.

– Miroși bine...

Tânărul se desprinde de masă și se îndreaptă spre tacâmurile din capăt.

O durere atroce o lovește în stomac și scâncește, aplecându-se.

Cel de lângă ea o urmărește atent.

Un bărbat impunător, cu ochi mai întunecați decât noaptea fără stele, intră în încăpere.

Cei doi mai tineri se ridică. Răpitorul ei o prinde de umăr, uitând să-și retragă mâna.

Noul intrat o fixează insistent cu privirea, fără vreo urmă de sfială.

– Are un șold bolnav, explică vecinul ei de la masă.

– O schiloadă! pufnește Ralth.

Stăpânul nu se oprește până în capul mesei, unde se așază înaintea celorlalți.

Bărbații nu își mai adresează niciun cuvânt. Ultimul intrat e brunet, solid, cu ochi căprui, ca ai tânărului, cu aceleași trăsături, dar mult mai mature.

Toți mănâncă, cu excepția ei, care nu mai poate să înghită nimic. Își privește încruntată farfuria. Starea aceea stranie de panică persistă. Îi e groază de cel mai în vârstă, atât de... dominator și rău! Simte ca și cum iadul și-ar fi căscat gura - gata să o înghită.

Bărbații din încăpere mănâncă cu poftă, nepăsători, ignorându-i prezența, ignorându-se între ei.

La un moment dat vrea să se ridice, dar bărbatul de lângă ea îi spune scurt: *Nu*. Rămâne pe loc, până când stăpânul cel mare se ridică și iese, la fel de tăcut ca atunci când a intrat.

Ralth își urmează tatăl ca un câine credincios.

Ultimii care se ridică sunt ei doi.

– Lui să nu i te adresezi niciodată, îi spune când rămân singuri.

– Vreau acasă..., scâncește ea.

El se îndepărtează cu pași mari.

Ochii i se umple cu lacrimi. Îi e teamă de ceilalți doi... dar de el, răpitorul ei, nu. Se ridică și se grăbește să-l urmeze, șchiopătând.

- Cum pot ști că te vei ține de cuvânt?
 - În ce privință? se întoarce fixând-o cu privirea.
 - Că trimiți bani familiei mele?
- E tăcut pentru o clipă. Trăsăturile feței i se relaxează.
- Îți voi arăta...
 - Cum? e curioasă ea.
 - Când vom ieși din iarnă îi vei putea vizita.
 - Serios? e surprinsă.
 - Nu îmi arde de glume!

Se întoarce pe un picior și dă să plece.

- Am întrebări! strigă după el când ies pe coridorul luminat pe alocuri de candelă ale căror flăcără abia dacă mai pâlpâie. Ce vrei de la mine?

Nu răspunde, urmându-și drumul în continuare și ignorând-o.

Lisa inspiră adânc, strânge din pumni și se ține după el, cu mersul șchiopătat.

- Ce conține pansamentul acela pentru durere? continuă ea tirada întrebărilor. De ce mi-ai spus alt nume când te-a întrebat fratele tău? Cine sunteți? Ce vreți de la mine?

- Încetează! se întoarce brusc, cu maxilarul încleștat.

Tânăra se oprește atât din mers, cât și din vorbit.

- Ești cea mai guralivă ființă pe care am cunoscut-o!

- Serios?! Înseamnă că ai stat închis toată viața...

Tace când îl vede că închide ochii și dă dezaprobator din cap.

Nimeni, niciodată nu i-a spus că ar vorbi prea mult. Dimpotrivă, de obicei e o ființă extrem de tăcută și discretă. Dar acum are atâtea întrebări fără răspunsuri. Și a fost răpită. Așteaptă niște lămuriri.

- Și nu încurca treburile cu incapacitatea ta de a comunica! ridică ea vocea.

O privește mut, pentru că nimeni nu a îndrăznit să se răstească la el până atunci.

- N-am să tac până nu îmi răspunzi!

O servitoare se apropie, dar nu spune nimic. Bărbatul o privește fix, iar femeia pleacă.

Lisa urmărește scena încurcată. Ce a fost asta?

- În camera ta! poruncește el și îi arată direcția cu brațul.

Fata înțelege că trebuie să o ia înainte.

- De unde știi ce trebuie să pui în pansamentul ăla pentru durere? nu se poate abține să întrebe din nou.

- În încăperea..., răspunde el cu o voce apăsată.

O lasă să intre prima, apoi închide ușa în urma lui.

Fata se așază pe marginea patului. El rămâne în picioare, privind masa din lemn masiv. Tace și parcă își caută cuvintele.

Nu mai are răbdare.

- Nu sunt guralivă și știi asta foarte bine, dacă m-ai urmărit!

Bărbatul nu spune nimic.

- Dar dacă vrei să colaborez în nu-știu-ce plan ai cu mine, va trebui să îmi răspunzi la unele întrebări...

- Întreabă! poruncește.

- De unde știi ce să îmi dai pentru durere?

- Sunt medic, cu vechime.

Îl urmărește uimită cum se plimbă prin încăperea cu pași lenți, fără să o privească.

- Mulțumesc pentru...

Îi arată brațul cu compresa.

Bărbatul nu îi acordă atenție.

Fata inspiră adânc, încercând să-și pună gândurile în ordine. E neliniștită. Vrea să știe cu ce scop a fost răpită.

- Ce am de făcut aici?

– Nu e nevoie să faci nimic.

– De ce m-ai adus aici dacă „nu e nevoie să fac nimic”? Îl îngână obraznic.

O privește intens și tăcut. Îl irită maimuțarea ei.

– Nimeni nu dă bani pe un om care trebuie doar să stea! comentează ea încruntată.

El își mută atenția spre fereastră.

– Timp de un an de zile vreau o prezență feminină în palat și te-am ales pe tine.

– De ce eu?

– Vei înțelege...

– Deci, e legat de timp... Voi fi obligată să fac ceva ce nu îmi place?

– Nu.

– De ce ești atât de diferit de tatăl și fratele tău?

O privește surprins.

– Seamănă cu mama.

– Și ochii tot de la ea i-ai moștenit?

– Nu, răspunde scurt.

– E puțin probabil ca o persoană blondă, cu ten deschis, să aibă ochi negri.

Începe să se plimbe din nou, fără să spună nimic. Fata își dă seama că trebuie să pună alt gen de întrebări, dacă vrea răspunsuri.

– Am voie să ies?

– Mâine îți voi arăta palatul și cetatea, răspunde bărbatul.

– Cetatea?!

A văzut doar o pădure pe fereastră. În zona din țară unde trăiește ea cetățile au fost desființate cu trei decenii în urmă.

– Camerele au vedere în exteriorul cetății.

– Dar ce fel de cetate? se hotărăște să întrebe. Noi nu avem cetăți! Locuim în orașele!

– Aici orânduiala veche se păstrează din cauza vremii aspre și a pericolelor.

E șocată. *Orânduială veche?*

Se oprește în fața ei și o fixează.

– Ce pot să fac în acest loc? Timp de un an trebuie să fac ceva, nu pot doar să stau nemișcată!

– Avem o bibliotecă mare... am văzut că ești pasionată de cărți... În rest, vei primi tot ce ai nevoie.

– Știu să gătesc, să spăl rufe, să cos, să am grijă de copii... A trebuit să îi ajut pe ai mei, așa că, am învățat să fac de toate.

– Nu am nevoie... Totuși, ești o nobilă! Nu uita!

– Familia mea chiar dacă face parte din nobilime, e săracă. De ce ai nevoie de o prezență feminină?

– Ai timp un an de zile...

– Am înțeles! Îl oprește, dându-și seama că nu îi va da lămuriri.

– Mai ai întrebări?

– Aș mai avea, dar, evident, nu vrei să îmi răspunzi!

– Noapte bună! îi spune înainte de a închide ușa în urma lui.

Lisa se uită în jur. Are timp să descopere exteriorul dormitorului în ziua următoare. Acum va explora acea încăpere. E imensă, față de ce a avut acasă, pe lângă faptul că mereu a trebuit să își împartă camera cu sora ei. Nu au avut parte de servitoare, ocupându-se personal de îngrijirea propriei persoane și a surorii sale mai mici.

Slujnica își face apariția destul de repede și se îngrijește să îi pregătească baia caldă. Apoi rămâne singură. Ține foarte mult la intimitatea ei.

La ieșire din camera Lisei, Wilton o oprește pe servitoare pentru o clipă. Privește ușa pentru câteva momente, apoi traversează coridorul.